

אלקסלסי, מיכאל

מיכאל (מישל), בן אילנה ויעקב, נולד בשנת תשי"ג (1953) במרוקו ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1955. הוא למד בבית-הספר היסודי של תנועת חב"ד בעיר גנים ובבית-הספר התיכון המקצועי "מעלה", בקטמון שבירושלים, במגמה של אלקטרוניקה וחשמל. תחביבים רבים היו לו, למיכאל. הוא היה חובב ספורט ובעיקר כדורגל. הוא אהד את קבוצת בית"ר ירושלים ולא החמיץ משחק ממשחקה. הוא אהב להאזין ליצירות

מוסיקליות בסגנונות שונים, אהב לצייר, הרבה לקרוא ספרים והרבה לשחות בבריכה ובים. היה למיכאל חוש הומור ולבדיחותיו השונות היה גון של חקיינות. שובב היה ואהב לעשות מעשי קונדס וחלולים, לשמחת לבם של בני משפחתו וידידיו הרבים. הוא היה חברותי מאוד, וקל להתיידד, נוח לבריות וקשה לכעוס. רוחו הייתה טובה עליו תמיד, עיניו צוחקות ופניו מאירות. הוא היה טוב-לב, אופטימי, עליו וחייכן. הוא אהב מאוד את בני משפחתו, השפיע עליהם מתנות רבות ורחש להוריו כבוד רב.

מיכאל גויס לצה"ל בסוף מאי 1971 והתנדב לחיל השריון. לאחר הטירונות השתלם בקורס מקצועות טנק "פאטון" ושימש כטען-קשר בטנק. הוא היה אהוב על מפקדיו ושימש דוגמה לחבריו במזגו הטוב, בצייתנותו ובסבילותו הרבה. הוא השתדל שלא להדאיג את הוריו ובמכתבים, שהקפיד לכתוב הביתה, לא התאונן על האימונים המפרכים ועל חיי השדה הקשים. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים, נשלחה יחידתו לחזית בסיני. ביום י' בתשרי תשל"ד (6.10.1973), בגזרה הצפונית, כשהשתתף בפעולת חילוץ של טנק פגוע תחת אש אויב, נפגע מרסיס של פגז ונהרג במקום. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין שבהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אב, אם, ארבעה אחים וארבע אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "מיכאל היה חייל מצטיין ואהוד על חבריו ועל מפקדיו. שימש בתפקיד טען-קשר בטנק ונלחם בעוז נגד האויב".